

Domácí bohoslužby na Druhou neděli po Velikonocích

Miroslav Hamari

26. dubna 2020

Introit:

Hospodinova milosrdenství je plná země. Ž 33, 5

Pozdrav:

Milé sestry a bratři, vítám vás v dnešních bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem: „Milosrdenství vám a pokoj, i láska necht' je rozmnožena“.

Zpíváme píseň 192, Dobře staví, kdo zná a ví

Text, který nám poslouží jako **základ kázání**, je zapsán v Janově evangeliu, v kapitole 10., verších 11.–14:

Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce. Ten, kdo není pastýř, kdo pracuje jen za mzdu a ovce nejsou jeho vlastní, opouští je a utíká, když vidí, že se blíží vlk. A vlk ovce trhá a rozhání. Tomu, kdo je najat za mzdu, na nich nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne.

Milé sestry, milí bratři!

Člověk chce být konstruktérem svého vlastního života, manažerem svých záležitostí. Mladý člověk se od určitého věku vzpírá tomu, aby mu rodiče organizovali život, když to sami nepostřehli, že už jejich dobře míněného vedení není třeba, rebeluje i vůči společnosti a jejím konvencím, které jsou v krunýřích příliš zkostnatělé a neodpovídají jeho rychlému fyzickému i mentálnímu růstu. Ale nejinak to máme i my dospělí. Chceme se zhluboka nadechnout a roztáhnout křídla, projevit svou vůli, někdy ji i uskutečnit. Udělat věci po svém, se všemi riziky, které to nese. Samozřejmě ne bezohledně a bez respektu ke svobodě a vůli ostatních, vůbec k existenci druhých lidí a všeho živého. Podle našich kulturních podobenství, která už jsou s jiným významem než biblická, odmítáme být stádem, být jako ovce.

Děláme však kroky, které tomu neodpovídají. Vytváříme civilizaci, která obsáhla celou Zemi a sjednocuje ji nejenom prostorově, ale především kulturně. A ti, kdo se brání z ideových nebo náboženských důvodů, nemají dost sil a téměř

žádné šance. Podléhají nikoli hrubé síle ani vznešeným ideálům, nýbrž hodnotám, které jsou tolik lákavé, že by mohly udělat život snadnějším a krásnějším. I média, která jsme uvedli v život kvůli zjednodušení práce a získávání informací a mohla by napomáhat k vytváření spravedlivých možností pro všechny, kdo se k nim dostanou, produkují, už nejenom jako sekundární plody, jednoho stejného ducha, stejné smýšlení, pocity, a zvláště tužby. Zoufalá vzpoura bere podoby násilí nebo radikálních ideologií a je to jenom jiný projev toho samého stáda, něco jako černá ovce.

Nemusíme se bránit dvěma svým rysům, že jsme tvorové sociální a že se chceme svobodně projevovat. Budeme se na nějakých platformách družít a budeme chtít být poznatelní jako jedinci. Pro uskutečňování obojího se volí určité způsoby. Je dobré vědět, že i to, co nazývám svým, je výsledkem určité cesty, na které je vystavěna podoba člověka a jeho společnosti či společenství. Určité věci přijímáme, takže přejímáme a ztotožňujeme se s nimi, nikoli bez dalšího, ale pracujeme s nimi a dotváříme je, interpretujeme, a pak transformujeme svou malou, ale nezanedbatelnou originalitou, aby byly naše a vystihovaly nás. A pak si je stavíme před oči, abychom nezapomněli, odkud jdeme, a aby to naše žití bylo konzistentní, také jako vodítko, abychom se neztratili a věděli, kam jdeme. Naši existenci, pokud nemáme v záměru, aby byla chaotická, musíme formovat a určitým směrem vést.

Nikdy to už nebudeme dělat nekriticky, to umí jenom maličké děti nebo ovečky. Ale nedělat to je ztracením se a uváděním se v ohrožení, až smrtelné. Naopak rozhodující pomocí to je zrovna ve ztracenosti a ohrožení. Právě tehdy se ukazují lichými koncepty, se kterými nejsme ztotožněni, působí jako nájemní vůdci, kterým na nás nezáleží. Klikatými, strmými a málo schůdnými horskými chodníčky docházíme k sebevyjádření důvěrou. To, co máme za sebou a stavíme si to i před sebe, je z důvěry. Není to důvěra myšlenkám, pocitům a tužbám naší doby, která se neohlíží na to, co bylo a je bez odpovědnosti k tomu, co bude. Není to důvěra, že to nějak bylo a nějak bude. Je to důvěra lidí, ve které vedou svůj život tak, aby v ohrožení nebyl roztrhán a oni nebyli rozehnáni. Svůj život konstruují, formují a vedou důvěrou, tak spravují všechny svoje záležitosti. Nejsou důvěřiví povahou, důvěra je plod cesty, po které šli a jdou. Na jejich cestě s nimi šel ten, kterému záleželo, aby odkrývali svoje kořeny, volili to, co budou rozvíjet, aby se neztratili a neztratili hlavu ani v ohrožení. Šel s nimi nebo před nimi jako pastýř. Ač je to podobností už docela vzdálené současným reáliím, význam se nevytrácí. Nevadí jim ten obraz, protože vědí, co pro ně znamená, tak jak to věděli ti, kdo šli podobnou cestou ve Starém zákoně a v našich věcích. Pomohl jim, kteří byli jako ovce, odhalit lidskou podobu. Nebudou zmateně běhat kolem, protože se orientují důvěrou dobrému pastýři lidí, tomu na jejich životech záleží. Na jejich lidských životech záleží Kristu, přítomnému Bohu. On proto, aby žili, dává svůj život. Vystavuje se odmítnutí, zavržení a zapomnění. Je tu zcela pro ty, kdo k němu pojali důvěru, a nejenom pro ně. Poněvadž dobrý pastýř to tak dělá.

Dlouho se už chováme jako stádo bez pastýře, jako stádo v ohrožení. Málo jsme učinili, abychom se znali navzájem, nedaří se nám znát ani sebe. Dobrému pastýři jsme známi, vždy nás pozná, v ohrožení zvláště. A my jej známe také, protože jde s námi a dává nám svůj život. Na tom chodníku poznáváme i sebe a poznáme i ty, se kterými se můžeme bez obav družít, jako lidé, ne jako stádo. Amen.

Pomodleme se:

Bože, děkujeme, že ty nás znáš, a znáš nás lépe, než známe sami sebe. Děkujeme, že nám dáváš vědět, které cesty pro nás nejsou, abychom se neztratili. Děkujeme také, že se při hledání svých životních projevů můžeme opřít o svědectví a vyznání těch, kdo poznali, že s nimi jdeš jejich cestou a důvěřovali ti. O vzbuzování podobné důvěry tě žádáme, přiveď nás k ní. Abychom v ní mohli očekávat na tebe, zvláště ve chvílích ohrožení, kdy se na nás zvenku i zevnitř sápe kdeco, co by nás mohlo roztrhat. Ty nás nenecháš bez spásné pomoci. Dáváš nám Ježíšem vědět, že ti na nás záleží, že jsi naším Kristem.

Prosíme, ochraňuj a zachraňuj každého, kdo je v ohrožení, kdo neví, co si počít. Prosíme o podpírání nemocných lidí i o jejich vyléčení. Prosíme, povzbud' ty, kdo už rezignovali na snažení se o další krok. Prosíme tě, přidej se ke všem opuštěným, buď blízký seniorům, lidem v domovech důchodců. Buď společníkem těm, kdo nemohou být mezi svými, lidem v nemocnicích i jiných ústavech, lidem ve věznicích. Zažeh černé myšlenky těch, kdo ztratili práci, také těch, kdo osiřeli. Potěš, Pane, všechny smutné.

Tvé lásce a péči odevzdáváme náš svět, krajinu, ve které žijeme, lidi nám blízké i vzdálené a všechno živé. Ve své rodičovské náruči chovej i každého z nás. Amen.

Modleme se modlitbou, kterou nás naučil Ježíš:

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Poslání:

Bloudili jste jako ovce, ale nyní jste byli obráćeni k pastýři a strážci svých duší.
1 Pt 2, 25b

Požehnání:

Hospodin je tvůj pastýř, nebudeš mít nedostatek. Dopřává ti odpočívát na travnatých nivách, vodí tě na klidná místa u vod, naživu tě udržuje. Ž 23, 1–3a

Zazpívejme píseň 176, Někdo mě vede za ruku